

Віг Шевченка до «Таємної вечери»: іконописець із Любикович розписав десять храмів району

Мішу художника в Любиковичах знають усі. Та й не дивно, адже Михайло ЯКОВЕЦЬ – іконописець, який творить сучасне сакральне мистецтво. Він розписав Свято-Троїцький храм у Любиковичах, Орянінці, Карпівці й інші церкви в Сарненському районі. Журналістам «СН» розповів, що вдалося в живописі найкраще, чому не міг зображувати вождів СРСР і кого навчав образотворчому мистецтву.

«Коли на уроці образотворчого мистецтва казали зображувати природу, кривдимо малював портрети письменників»

Попри славу своїх незліченних живописних полотен, іконописних творів Михайло Олексійович не любить значної уваги. Впевнений, що за майстра говорять його роботи.

Малювання захопився з дитинства. Ще у четвертому класі завів блокнотик, в якому робив нариси простим олівцем. Коли на уроці образотворчого мистецтва казали зображувати природу, кривдимо малював портрети письменників із підручника. Серед них і Шевченко, Леся Українка, Франко, Лисенко й інші, – пригадує художник.

Малюнки виходили щоразу кращими, а на змальовування витрачав менше часу.

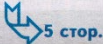
Якось Олексій Макарович, учитель образотворчого, побачив мій нотатник із нарисами. Погортав сторінки й твердо сказав: «О, Яковець, ти дуже здібний до малювання!». Це ще більше надихнуло мене, зрозумів, що на правильному шляху, – посміхається чоловік.

Пізніше спробував розфарбовувати. Спочатку кольоровими олівцями, потім аквареллю, гуашшю, маслом. Змінювалися і розміри картин.

Із блокнота перейшов на альбомний формат, згодом писав на ватмані. З маленької картини змальовував на великій полотні, – розповідає митець.

Професійну діяльність любиковицький художник теж пов'язав із улюбленими заняттями.

– Понад 30 років працював у місцевому колективі художником.

Віг Шевченка до «Таємної вечери»: іконописець із Любикович розписав десять храмів району

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Якось до нас приїхало керівництво з району. А тоді без спеціальної освіти малювати вождів СРСР не дозволяли. Тож відправили мене на курси підвищення кваліфікації в Рівненську школу художньої самодіяльності. Чесно кажучи, за 20 років художнього досвіду щось нового для себе мало дізнався, – зізнається Михайло Олексійович. – За рік отримав диплом. Відтоді малював плакати з Леніним, Брежнєвим, а також портрети передовиків на Дошку пошани, готував стінники, тематичні плакати з газлами.

Після розпаду колгоспу почав частіше відвідувати храм, а згодом і співати в церковному хорі.

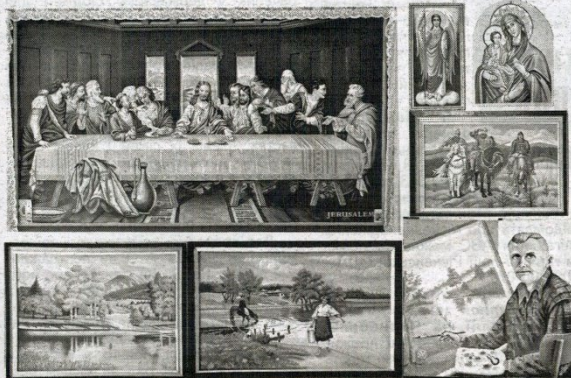
– Спробував написати ікону. Подарував у наш храм. Так почалася моя діяльність іконописця. Спочатку повністю розписав Любиковицьку Свято-Троїцьку церкву. А тоді стали запрошувати й інші релігійні громади, – каже митець.

– Так міг проводити по декілька тижнів за роботою в церкві. А вже малював не лише на мольберті, а й відразу на стінах, стелі храму.

– Процес не з легких, бо працював на висоті іноді під нахилом. Написання однієї ікони могло тривати до двох тижнів, – пригадує художник і додає: – Спочатку малював на шпательці, проте через погодні умови вона починає лущитися, фарба вигоріє. Тож найкраще зображувати на плитах.

Майстерність не головний показник у творчості

Мні Михайлу Яковцю 72 роки. У його доробку сотні картин різної

тематики, ікони, автопортрет. Розповідає, що на виконання однієї роботи витрачає приблизно два-три дні.

– Це залежить від складності й розміру полотна. Наприклад, «Таємну вечерю» малював пів місяця. Дуже захоплює сам процес. Раніше міг сісти вранці й довно не відволікатися. Лише відчуття голоду змушувало зробити перерву, – сміється Михайло Яковець. – Зараз уже здоров'я не дозволяє довго сидіти. Тому дві години, і то не щодня, приділяю улюбленій справі.

Іконописець упевнений, що чи не найважливішу роль у роботі художника відіграє натхнення і бажання творити.

– Якщо візьмуся за роботу без настрою або, як-то кажуть, муза не при-

йшла, то нічого з того не вийде. Раніше міг годинами сидіти, а в результаті щось ішло не так і перемальовував спочатку. Тому тепер знаю, що краще відкласти малювання і повернутися, коли дійсно душа того бажає, – переконаний митець.

У родині Михайла Олексійовича не було художників. Онук пробував малювати, та згодом закинув цю справу.

– Спочатку взявся і навіть захопився. У нього неоганно виходило змальовувати простим олівцем. Я підбадьорив онука, сказав, що можна перейти до розфарбовування аквареллю. Та, зрештою, йому не вистачило терпіння і наполегливості. Він очікував, що відразу вийдуть картини, як у мене. Та для цього потрібен досвід, треба зробити чимало

спроб і помилок. Відтоді малюванням не займається, – каже Михайло Яковець.

А нещодавно до чоловіка підійшов сільський хлопчина й попросив позайматися з ним, навчити художньому ремеслу.

– Поки що за станом здоров'я переніс уроки, але надіюся, невдовзі зможу приділяти йому декілька годин у день. Приємно, що молоді люди цікавляться мистецтвом і прагнуть освоювати цю науку, – натхненно розповідає іконописець.

Зараз художник пише на дерев'яних дощечках. Зображує на них ікони, пейзажі. Діти, яких у пана Михайла четверо, пишуться творчістю батька, допомагають у придбанні необхідних матеріалів.

– Приносять мені і дощечки, і фарби, і пензляки. Сюжети для картин дивлюся в газетах, журналах, змальовую з маленьких іконок, – доповнює живописець.

У кімнатах будинку Михайла Яковця на стінах, шафі, столиках красуються власні витвори мистецтва. На кожній картині художник залишає підпис.

– У 2011 році взяв участь у районній акції «Мистецтво рідного села». Подарували вазу й вручили грамоту за вагомий внесок у збереження, відродження та популяризацію автентичних традицій, звичаїв, обрядів аматорського мистецтва. Часто брали картини на виставку в місцевий клуб. Тож доки Господь дає сили та натхнення, творитиму й надалі, – підсумовує Михайло Олексійович.

**Співкувалася Олена СТАДНИК.
Фото Василя СОСЮКА.**